

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby ve věci žalobce: **FTV Prima, spol. s r. o.**, IČ 48115908, se sídlem Na Žertvách 132/24, Praha 8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 27. 10. 2011, č. j. SPR-0595/11-21,

takto:

- I. **Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 27. 10. 2011, č. j. SPR-0595/11-21, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 27. 4. 2011, zn. SPR-0595/11-15 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 17e odst. 1 písm. a) ve spojení s § 17e odst. 2 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“). Tohoto správního deliktu se žalobce dopustil tím, že v pořadu TV Prima „Soukromá dramata“ odvysílaném dne 4. 1. 2011 a ke dni zahájení správního řízení dostupném na www.iprima.cz, zveřejnil rodná čísla ~~Janův, Marie~~ a ~~Jana, Marie~~ a to tak, že součástí pořadu byl záběr na výpis z obchodního rejstříku obsahujícího čitelná rodná čísla, čímž porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 9 zákona o evidenci obyvatel, tedy neoprávněně nakládal s rodnými čísly.

Žalobce shledává napadené rozhodnutí nezákonným, nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a nesrozumitelným, má za to, že skutkový stav, z nějž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisu, v řízení před správním orgánem dále došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.

Předně žalobce uvádí, že rodná čísla [REDAKCE] a [REDAKCE] nezveřejnil on, nýbrž rejstříkový soud v rámci veřejného seznamu (obchodního rejstříku). V této souvislosti žalobce odkazuje na definici pojmu „zveřejnění“ obsaženou v § 4 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) s tím, že zveřejnit určitý údaj lze pouze jednou, nikoli opakovaně. Jestliže již byl určitý údaj zveřejněn ve veřejném rejstříku, nemohlo k jeho uveřejnění dojít až jednáním žalobce.

Dále žalobce namítá, že ve věci neproběhlo řádné dokazování o skutkových okolnostech týkajících se obsahu pořadu a jeho umístění na internetu. Správní orgán prvního stupně měl o svých úkonech (mj. o ohledání dané reportáže) pořídit protokol, což neučinil. Zároveň měl o provádění dokazování žalobce vyrozumět, ani to se však nestalo, žalobci tak nebylo umožněno se k důkazům vyjádřit. Dle žalobce se jedná o podstatnou vadu řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Žalobce má rovněž za to, že odvysíláním záběru na výpis z obchodního rejstříku, který obsahuje rodná čísla osob, nemá z hlediska ochrany té které osoby a jejího rodného čísla význam. Pokud by totiž někdo chtěl rodné číslo dané osoby znát, mohl je jednoduše zjistit bez ohledu na reportáž nahlédnutím do obchodního rejstříku. Uzavírá, že jednáním žalobce nebyl dotčen objekt správního deliktu a nejedná se proto vůbec o správní delikt.

Žalobce též podotýká, že k dovození odpovědnosti za správní delikt je nezbytně třeba, aby se jednalo o systematicky prováděnou operaci či soustavu operací s osobními údaji, názor žalovaného, že zpravodajství a publicistika již ze své podstaty představují systematické shromažďování, třídění, využívání a zveřejňování osobních údajů, považuje za lichý. Odvysílání reportáže a její zpřístupnění na internetu pak ve vztahu k užitým osobním údajům hodnotí jako jednorázovou a nahodile provedenou operaci.

Rodná čísla byla dle žalobce v pořadu využívána oprávněně, k jejich zobrazení totiž došlo v souvislosti s výpisem z obchodního rejstříku a jednalo se tudíž o činnost soudů ve smyslu § 13c odst. 1 písm. a) zákona. Navíc je toho názoru, že poskytne-li určitá osoba své rodné číslo soudu za účelem jeho zveřejnění v obchodním rejstříku, lze toto rodné číslo oprávněně používat i v jiných případech a i k tomuto dalšímu použití dochází se souhlasem jeho nositele ve smyslu § 13 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel.

Konečně žalobce poukazuje na souvislost informování o [REDAKCE] a [REDAKCE] s daným pořadem, neboť oba jmenovaní jsou činní ve společnosti [REDAKCE], jejíž vazby na komunální politiky byly předmětem pořadu. Žalobce namítá, že na věc nelze aplikovat směrnici č. 95/46/ES, která se vztahuje pouze na automatizovaná zpracování osobních údajů, což není tento případ, a poznamenává, že se žalovaný napadeným rozhodnutím odchýlil od své dosavadní správní praxe (konkrétně od sdělení ve věci [REDAKCE]).

Žalobce navrhuje zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. V posuzovaném případě je aplikován zákon o evidenci obyvatel, nikoli zákon o ochraně osobních údajů, žalovaný je postihován za neoprávněné nakládání s rodnými čísly právě dle zákona o evidenci obyvatel. Pojem „nakládání s rodnými čísly“ zahrnuje i pojem „využívání rodných čísel“ či „zpracování rodných čísel.“ Zákon o evidenci obyvatel neklade požadavek systémových dispozic s rodnými čísly a může se tedy jednat i o dispozice nahodilé. Dále uvádí, že žalobce neprokázal naplnění žádného zákonného důvodu, který by jej opravňoval k nakládání s rodnými čísly. Oprávněně zveřejněné osobní údaje sice lze dle zákona o ochraně osobních údajů dále zpracovávat, jejich zveřejnění nicméně neopravňuje třetí osoby k volnému nakládání s nimi. Žalovaný odmítá, že by se správní orgány odchýlily od své dosavadní správní praxe, žalobcem uváděný případ se týkal zcela jiných skutkových okolností.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

V replice žalobce poukazuje na možnost osob zapisovaných do obchodního rejstříku zvážit, zda v daném rejstříku zveřejní svá rodná čísla. Dále shledává pojem „využívání“ nadřazeným pojmu „nakládání“, neboť není takového nakládání, které by nebylo zároveň využíváním. Jazykovým výkladem pak dospívá k závěru, že zákon o evidenci obyvatel má na mysli výhradně systematickou činnost při nakládání či využívání rodných čísel.

Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení ústního jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 18. 2. 2011 byl do spisu zapsán úřední záznam o pořízení (stáhnutí) audiovizuálního záznamu pořadu Soukromá dramata, odvysílaného dne 4. 11. 2011 (dále jen „pořad“), z webových stránek žalobce. Pořad byl zaznamenán na kompaktní disk a ten byl založen do příloh spisu. Dne 22. 2. 2011 vydal správní orgán oznámení o zahájení správního řízení, které bylo žalobci doručeno téhož dne prostřednictvím datové zprávy, žalobce následně založil do spisu své písemné vyjádření ve věci. Dne 15. 3. 2011 oznámil správní orgán žalobci, že došlo ke shromáždění dostatečných podkladů potřebných pro vydání rozhodnutí, a vyzval jej, aby se k podkladům vyjádřil, což žalobce po prostudování spisu písemně učinil. Dne 30. 3. 2011 upozornil správní orgán žalobce na změnu právní kvalifikace a vyzval jej k vyjádření se k podkladům, písemné stanovisko žalobce bylo správnímu orgánu doručeno dne 6. 4. 2011. Dne 27. 4. 2011 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce rozklad, který byl napadeným rozhodnutím ze dne 27. 10. 2011 zamítnut.

Soud shledal, že se ve spisu nenachází ani protokol o ústním jednání, ani protokol o provádění důkazů.

Podle § 18 odst. 1 správního řádu se o ústním jednání, o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídit obrazový nebo zvukový záznam.

Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Podle § 51 odst. 2 věty první správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.

Pokud jde o povahu důkazu spočívajícího v promítnutí audiovizuálního záznamu, lze konstatovat, že tento důkaz je svou povahou nejbližší důkazu ohledáním. K uvedenému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud, který například v rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 59/2008-80, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že: „Promítnutí záznamu lze pak považovat právě za specifický případ tzv. ohledání. Jakkoliv není tento termín správním řádem definován, soud je toho názoru, že ohledáním je třeba rozumět každý postup, jímž se správní orgán vlastním empirickým nazíráním přesvědčuje o předmětu řízení. Podpůrně lze argumentovat i ustanovením § 51 správního řádu, který upravuje dokazování. Za důkazní prostředky považuje správní řád listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Byť se jedná o výčet demonstrativní (v § 51 odst. 1 správního řádu se objevuje slůvko „zejména“), tak je zřejmé, že promítnutí záznamu pořadu má svou povahou z uvedených prostředků zdaleka nejbližší právě ohledání. Není přitom důvodu, proč by promítnutí videozáznamu mělo být jakkoliv konstituováno jako samostatný typ důkazního prostředku, pakliže ani zákonodárce sám při vědomí, že videozáznam zcela jistě bude častým prostředkem k prokázání skutkového stavu, takto neučinil. Nezbytnost vyhotovit protokol o provádění takového důkazního prostředku pak plyne i z toho, aby bylo skutečně zřejmé, že správní orgán pořad zhlédl.“.

Z výše citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že důkazy lze ve správním řízení provádět buď v rámci ústního jednání, nebo mimo ně. V obou případech má správní orgán povinnost pořídit o daném úkonu protokol, resp. obrazový nebo zvukový záznam. Ze správního spisu neplyne, že by se ve věci konalo ústní jednání, správní orgán ovšem nepořídil protokol ani o provádění tohoto důkazu mimo ústní jednání. Rovněž tak nelze z obsahu správního spisu dovodit, že by o provádění důkazu promítnutím audiovizuálního záznamu byl účastník řízení vyrozuměn. V posuzovaném případě tak nebyl stěžejní důkaz, o který se opírá jak prvostupňové, tak napadené rozhodnutí, proveden v souladu se zákonem. Žalobce byl sice správním orgánem prvního stupně opakovaně vyzván, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, taková výzva však nemůže nahradit provedení důkazu ohledáním, tj. promítnutím audiovizuálního záznamu, který byl dle všeho správním orgánem proveden pouze „kabinetním způsobem“, tj. bez přítomnosti účastníků řízení a bez protokolace průběhu a výsledků provádění důkazu. Protokol o provedení důkazu (promítnutí záznamu) je však pro účastníky řízení zcela zásadní což konstatoval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, publikovaném pod č. 2633/2012 Sb. NSS: „Význam protokolu o provedení důkazu (zde promítnutí záznamu) je totiž pro účastníky řízení o správním deliktu zcela zásadní. Protokolace prováděných důkazů je významnou procesní zárukou, tento institut ostatně prostupuje celým právním řádem a objevuje se v řízení

—

daňovém nebo v trestním a civilním soudním řízení. Dokazování není možno až na zákonem stanovené výjimky provádět utajeným kabinetním způsobem. Pokud se tedy záznam promítá mimo ústní jednání Rady, musí být o takovém dokazování pořízen protokol, který je pro účastníka řízení jistou formální garancí dokazování ... Problematika důkazních prostředků ve správním řízení má inherentně i ústavní dimenzi. Dokazování ve správním řízení, obzvláště v citlivé oblasti správního trestání, kam sankční řízení před Radou nepochybně patří, musí splňovat ústavní parametry dokazování a respektovat ústavní a mezinárodní kautely spravedlivého procesu.“

Lze uzavřít, že řízení před správním orgánem bylo zatíženo vadou, neboť jediný důkaz, z něhož správní orgány při správním trestání vycházely (audiovizuální záznam pořadu), nebyl proveden v souladu se zákonem. K takovému důkazu pak nelze vůbec přihlížet. S ohledem na to, že pro posouzení věci správními orgány obou stupňů se jednalo o klíčový důkaz, nelze dospět k jinému závěru, než že skutkový stav opírající se o nezákonný, a proto nepoužitelný důkaz nebyl dostatečně zjištěn. Procesní práva žalobce pak byla touto procesní vadou natolik zasažena, že to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Za situace, kdy soud dospěl k závěru o tom, že skutkový stav, z něhož žalovaný při svém rozhodování vycházel, nemá oporu v dokazování, není na místě zabývat se ostatními žalobními námitkami, neboť podrobování tohoto (procesně zcela vadně zjištěného) skutkového stavu právnímu hodnocení a vyvozování závěrů z něj by bylo předčasné.

Ze shora uvedených důvodů zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a rozhodnutí žalovaného zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Současně věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy musí odstranit vytýkané vady dokazování.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, již představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. srpna 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.